

The book cover features a dark, atmospheric background. At the top, a cable-stayed bridge is silhouetted against a night sky, with its lights reflecting on the water below. In the foreground, a woman is lying face down in the water, her body partially submerged. Her arms are outstretched, and her head is tilted back, with bubbles rising from her mouth. The overall color palette is dominated by deep blues and blacks, with some highlights from the bridge and city lights in the distance.

JOHN BROSENS

**DE VROUW
DIE NIET
ZWIJGEN WILDE**

Voorpublicatie
Uitgeverij Mira Loves Books

info@miralovesbooks.com | www.miralovesbooks.com

MIRA LOVES BOOKS | THRILLER

DE VROUW DIE NIET ZWIJGEN WILDE

is een uitgave van Mira Loves Books, Woerden

Copyright © 2016 Mira Loves Books en John Brosens

Auteur: John Brosens | www.johnbrosens.com

Foto omslag: Fotolia

Omslagontwerp: Raymond Zachariasse

www.raymondzachariasse.nl

Fonts: Boycott, Journal, Arabic Typesetting - fontsqirrel.com

ISBN: 978-94-92343-03-1

NUR: 330, 305

WWW.MIRALOVESBOOKS.COM

info@miralovesbooks.com

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een ge-automatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Elke gelijkenis met bestaande personen, gebeurtenissen, activiteiten, aangehaalde voorbeelden of namen van personen berust op louter toeval.

JOHN BROSENS

DE VROUW
DIE NIET
ZWIJGEN WILDE

MIRA LOVES BOOKS | THRILLER

Quand tu liras cette lettre-là
Ne souris pas si les mots sont brouillés
C'est que des larmes
Sur ma lettre ont coulé
Quand tu liras cette lettre-là
Pourquoi mentir je serai près de toi
Et je te dirai cachée entre tes bras
Qui prendra ta place
Ne crois pas ça
Ce n'est pas vrai
Je n'aimerai que toi

*Als je deze brief leest
Glimlach dan niet als je de woorden slecht kunt lezen
Dat komt doordat er tranen
Op (...) gevallen zijn
Als je deze brief leest
Waarom dan nog liegen dat ik bij je zal zijn
En je vertel als ik in jouw armen lig
Wie jouw plaats inneemt
Geloof het niet
Het is niet waar
Ik zal alleen maar houden
Van jou*

Uit chanson 'Cette lettre-là', Sylvie Vartan, 1969

PROLOOG

Hij stond voor het raam van zijn flat en keek uit over de rivier. De ruwe golven hadden dezelfde grijs tinten aangenomen als de wolken erboven en de najaarsstorm joeg hen steeds heftiger voort. De horizon was verdwenen; elke overgang van water naar lucht ontbrak. Hij huiverde en wendde zich af. Hij liep naar de thermostaat en drukte twee keer op het pijltje; twee graden erbij om het groeiend onbehagen af te wenden.

Het was nu drie maanden geleden dat hij dit appartement aan het Müllerhoofd had betrokken. Toen had hij van zomerse taferelen genoten: Spido-varende toeristen, luchtig geklede vrouwen die opfleurden door de warmte van de zon op hun blote rug, meeuwen die zwevend op de thermiek naar iets eetbaars speurden. Het zonnige gevoel van die eerste dagen had alle verwachtingen gekleurd. Een nieuw bestaan in een lichte flat aan een drukbevaren rivier, zonder Charlotte, zonder haast dagelijks afgedwongen concessies en oeverloze discussies over de meest futiele zaken. Op deze plek had een comfortabel en voorspoedig leven moeten beginnen.

Nu was het half oktober. Het herfstweer had zijn opgewektheid weggeregend; de verwachtingen waren in leugens overgegaan. Hij was vrij, maar voelde zich bekocht en somber. De regendruppels trokken grillige banen over de ruiten. Hij liep

erheen, drukte zijn voorhoofd tegen het koude glas en tuurde naar buiten, de ogen iets toegeknepen. In het geweld van de storm schoof een duwboot met vier bakken voorbij: daarbuiten bond een staaltje menselijk vernuft de strijd met de elementen aan! Het beeld boeide hem; er ging van dat schip iets onverzettelijks uit. Maar met het schouwspel sloop er ook iets anders zijn gedachten binnen, een vage notie van gevaar. Er kwam iets op hem af gekropen, nog buiten het bereik van zijn zintuigen, loerend op een kans om toe te slaan. Het stampende schip kondigde onheil aan; de rivier werd een maalstroom waaruit ontsnapping onmogelijk was.

Met een ruk trok hij zijn hoofd terug. Hij moest eruit! Naar buiten! Als hij dan uitgewaaid thuiskwam kon hij eindelijk zijn aandacht op die verdomde schoenendozen richten. Daar stonden ze, tegen elkaar op de salontafel. Gisteren had hij ze zo neergezet, vanuit de dwaze gedachte dat hij zichzelf zo geen keuze liet. Ze wilde de helft. De helft van hun vakanties, zwerftochten, reizen. *Neem de regie in handen, man*, dacht hij. *Nu*. Hij pakte een doos en schoof het deksel weg. *Je wilde haar niet meer. Wees consequent!* Hij deed met beide handen een willekeurige greep in de verzameling en smiet de foto's op de tafel. *At random*. Hij keek naar het wanordelijk resultaat, grijnsde en verliet de huiskamer. In de gangkast zocht hij naar de rubberen laarzen, zijn Ierse trui en het dikke jack. Daarna haastte hij zich de trappen af, bang dat er op weg naar beneden te veel tijd zou zijn om over zijn heroïsche strijd tegen het hondenweer na te denken en het idee zou sneuvelen voor het realiteit werd.

De regen striemde zijn gezicht, de wind rukte vijandig aan zijn haar. Het stormde nog harder dan hij had ingeschat.

Natuurlijk was er niemand buiten; alleen een idioot als hij leverde zich over aan dit noodweer. Verderop stond een donkere Mercedes slordig bij de waterkant geparkeerd, met brandende lichten en ritmisch zwiepende ruitenwissers. Hij veegde

de druppels van zijn voorhoofd en wendde zich al af toen hij in de uiterste hoek van zijn gezichtsveld iets zag bewegen. Vlakbij het water liep een gedaante, gekleed in een lange regenmantel die klapperde als een piratenvlag in de storm. Net toen hij zijn hoofd wegdraaide om zijn strijd tegen de wind voort te zetten maakte de figuur een afwerend gebaar, waarschijnlijk een reflex op een van de onvoorspelbare windvlagen. De gestalte verdween van de kade, met één rondmaaiende arm die de woelige wereld een haastige, halfslachtige afscheidsgroet leek te brengen.

Hoorde hij een autoportier dichtslaan?

‘Verdomme!’ riep hij gesmoord. Hij keek opzij en zag de achterlichten van de Mercedes verdwijnen in de regenvlagen. Hij holde naar de rand van de kade en klauwde zijn vingers om een meerpaal. Aanvankelijk zag hij in de diepte niets dan donker kolkend rivierwater, maar ineens kwam er een hoofd aan de oppervlakte, met lange haren die er als zwart wier omheen zwierden. Het was een vrouw. Haar gezicht zag spierwit. Ze opende haar mond wijd en sloeg wild met één arm om zich heen, waardoor de donkere mantel loskwam en hij de schouderbandjes van een avondjurk gewaar werd. Toen verdween het hoofd opnieuw onder water.

Je hebt geen keus. Je kunt niet iemand voor je ogen laten verdrinken. Hij trok in één ruk het gewatteerde jack en de trui over zijn hoofd, trapte zijn laarzen uit en schopte alles opzij. Hij haalde een diepe teug lucht naar binnen, kneep de ogen dicht en sprong.

Bella van Dam fronste haar wenkbrauwen. Ze rolde haar stoel achteruit, liep met de geprinte gegevens in haar hand naar de brede ramen van het lab en hield de twee A4'tjes in het volle licht. Zodra ze vanmorgen binnenkwam, had ze Steven gevraagd de lamellen helemaal open te schuiven. De ruimte koesterde zich in een milde lentesfeer, dankzij de aprilzon die nu ongehinderd naar binnen scheen en geen warmte van betekenis meevoerde. Ze liet haar ogen opnieuw over de uitgedraaide informatie gaan. Wat was er mis? Dit waren de meest recente data van het onderzoek. Ze liep terug naar haar werkplek en klikte de projectindex aan.

Het was meteen duidelijk. De laatst toegevoegde onderzoeksverslagen waren verdwenen. Die gegevens had ze zelf ingevoerd. Vóór het weekend, dus van een vergissing kon geen sprake zijn. Alleen leden van het onderzoeksteam hadden toegang tot deze databank; niemand kon iets wijzigen zonder met haar te overleggen. In deze fase kon zelfs het hoger management van Filoux BV niet over de schouders van haar laboranten meekijken om in rapportages te gluren. Ze waren er wel nieuwsgierig naar, bloednieuwsgierig zelfs, want er stonden gigantische financiële belangen op het spel en de concurrentie was alert op signalen die op de ontwikkeling van nieuwe producten wezen.

Maar de mensen aan de top van het levensmiddelenconcern vonden óók dat de research ongestoord diende te verlopen, en vooral in het diepste geheim. Ze hadden Arie Bommeljé expliciet opdracht gegeven dat aan het team door te geven. Iedereen op het lab had een mondje-dicht-intentieverklaring moeten tekenen.

Haastig klikte Bella door naar de reservebestanden, in de onbehaaglijke zekerheid dat zij in elk geval geen fout had gemaakt.

Het was of ze een klap in het gezicht kreeg.

‘Shit!’

Alle vijf analistenhoofden draaiden haar kant op. Denise legde verstoord haar pen neer, schoof de roodomrande bril bovenop het trendy kapsel en kwam op haar af. De ogen van Steven, sloom als altijd, maakten zich als laatste los van zijn monitor.

‘Wat is er loos?’ vroeg Denise.

‘Er klopt iets niet,’ antwoordde Bella. ‘Een van mijn verslagen is weg.’

‘Dan klik je toch gewoon de reservekopie aan?’

‘Met *weg* bedoel ik *weg*, Denise. Verdwenen. Gewist.’

De ander keek haar zwijgend aan. Steven voegde zich bij hen.

‘Gewist?’ zei hij langzaam. ‘Je bedoelt... niet gewoon in de prullenmand, maar...?’

‘Precies. Compleet verdwenen en niet meer terug te halen.’

‘Welk verslag bedoel je precies?’ vroeg Denise kortaf.

‘De toevoeging van ivraleen aan het nieuwe margarineproduct.’

‘Verdorie, dat is geclassificeerd als hartstikke geheim! Daar is een aparte toegangscode voor nodig!’ riep Denise.

‘Snap je nou dat ik uit mijn dak ga?’ snauwde Bella. ‘Steven! Bel de portier en vraag naar het logboek. Ik moet weten of er

dit weekeinde iemand in het lab is geweest!

‘Dat hoeft niet,’ antwoordde Steven. ‘Je kunt ook vanuit huis met je inlogcode...’

‘Lul niet, Steven,’ zei Denise. ‘Doe niet zo naïef. De concurrentie huurt zó een hacker in die langs de server glipt om mee te kijken en te jatten wat hij jatten kan. Vraag dat logboek nou maar op en maak er een spoedklus van.’

Steven slofte naar de telefoon op zijn bureau.

‘Niets aan de hand!’ zei Denise in het algemeen. Ze gebaarde naar de collega’s dat alles onder controle was en dat ze met hun werk door konden gaan.

‘Niets aan de hand?’ herhaalde Bella geïrriteerd. ‘Je bent gek!’

‘Niemand heeft er iets aan als er hier paniek uitbreekt,’ antwoordde Denise zakelijk. ‘Heb je het protocol gevolgd?’

Bella knikte. ‘Ja, vanzelf. Ik heb alles volgens de regels opgeslagen. Het is een nieuw lijstje dat ik binnen het grote onderzoek heb uitgezet.’

‘Wat voor verslag is het dan?’

‘Een eigen initiatief.’

‘Wat bedoel je daarmee?’

‘De hoofdlijn van het onderzoek focust op de invloed van hoge temperaturen. Ik heb een extra profiel ingevoerd waarbij nòg een conditie voor ivraleen wordt ingebracht en doorgemeeten.’

‘Een initiatief van jouzelf, Bella? Nu maak je me echt heel nieuwsgierig.’ Denises toon klonk geprikkeld. ‘We onderzoeken hoelang de nieuwe margarine smeerbaar blijft en bij welke temperatuur de substantie vloeibaar wordt. Dat is allemaal besproken; daar hebben we dagen over vergaderd. Wat denk jij daar nu op je eigen houtje nog aan toe te voegen?’

‘De houdbaarheid! Die wordt op geen enkele manier bij het onderzoek betrokken. We houden gewoon de criteria voor de

huidige producten aan, maar die zijn gekoppeld aan de gemiddelde omloopsnelheid van kuipjes margarine. Wie zegt dat in de tropen...?’

‘Omloopsnelheid? Wat bedoel je daar precies mee?’

‘De tijd tussen het moment dat het product de fabriek verlaat en de consument het thuis in de koelkast zet.’

‘Dat is marketing. Niet bepaald onze afdeling.’

‘We leven niet op een eiland! Op elke verpakking staat een uiterste datum voor consumptie. Die prikken wij nu automatisch vast op twee maanden.’

‘Met die marge is niets mis, Bella.’

‘Dat nemen we aan, want we horen er geen klachten over. Maar margarine krijgt nergens in Europa de tijd of de gelegenheid om ongekoeld oud te worden. Zowat iedereen heeft een koelkast.’

‘En?’

‘We hebben marktonderzoek in ontwikkelingslanden laten doen om uit te vinden of ons product daar op een goede ontvangst kan rekenen.’

‘Die resultaten waren glashelder. Ze zitten daar te springen om een goedkope margarine die stevig en smeerbaar blijft. Verdomme, Bella! Dit is toch allemaal uit en te na...’

‘Het is tunnelvisie, Denise. We hebben namelijk geen idee hoe het met de omloopsnelheid in Namibië of Congo is gesteld. Hoelang kunnen ze daar kuipjes met onze nieuwe margarine ongekoeld bewaren? In het Westen mag dat dan geen issue zijn - dáár wel!’

Denise keek haar aan en wachtte.

‘Ik vroeg me dus af of we na het toevoegen van ivraleen ook in tropische streken dezelfde houdbaarheid kunnen garanderen,’ nam Bella de draad weer op.

‘Natuurlijk is daar wel aan gedacht. Waarschijnlijk heeft de een of andere techneut een goed geïsoleerd kuipje ontwikkeld

en is er geen reden om die info bij ons project in te brengen.’

Bella schudde ongeduldig het hoofd. ‘Niemand is op het idee gekomen,’ zei ze. ‘Anders zou ik het geweten hebben. Iedereen neemt aan dat we dezelfde norm kunnen aanhouden.’

‘Je realiseert je toch wel dat extra uren in het lab met extra proeven buiten het budget vallen? Daar zal Bommeljé niet blij mee zijn.’

‘Daar ben ik niet zo bang voor. De directie heeft er het stempel *prioriteit één* op gezet en zonder tegenstribbelen voor Project CoolSpread alle toeters en bellen toegestaan. Ik weet dat ze voor de omzet vooral in de richting van tropische landen kijken. Ik denk met ze mee. Maar ik probeer ze óók een stap voor te blijven, snap je?’

‘Nee,’ antwoordde Denise snibbig. ‘Dat begrijp ik nu juist helemaal niet. In dit stadium is extra onderzoek zonder overleg niet acceptabel. Weet je waar jij last van hebt? Van blinde ambitie, zo noem ik het maar. Nogal stom, Bella. Daar ga je last mee krijgen.’

‘Ik heb het buiten de genormeerde uren om gedaan,’ verdedigde Bella zich.

‘Bommeljé zal het zien als hobbygedoe in de tijd en met de spullen van de baas.’

‘Onzin! Het is een professionele belangstelling voor een specifiek onderdeel dat ik niet uit mijn kop kan zetten. Filoux is er geen cent extra mee kwijt, Denise. Maar misschien straks wel een inzicht rijker!’

De ander haalde haar schouders op.

‘Hoever was je ermee?’

‘Moeilijk te zeggen,’ zei Bella.

Steven had de telefoon neergelegd.

‘Er is hier niemand binnen geweest, dit weekend,’ meldde hij. ‘Ben je niet gewoon bij het opslaan van je documenten tegen een systeemfout of zo aangelopen?’

Bella hief de ogen ten hemel en maakte een overdreven gebaar van wanhoop. ‘Zoiets moet het wel zijn,’ mompelde ze.

‘Heb je het nog ergens?’ informeerde Steven belangstellend. ‘Een extra kopie voor een noodgeval, zeg maar? Op een USB-stickie of zo?’

Bella keek hem schamper aan. ‘Bedankt,’ zei ze. ‘Ik zoek nog even verder. Sorry dat ik jullie van je werk afhaalde. Ik los het wel op.’

‘Blijft dus de vraag of je het moet melden,’ zei Denise zacht. ‘Of ik! Bommeljé zal er niet blij mee zijn.’

Bella knikte. ‘Ik los het wel op,’ herhaalde ze.

Ze nam plaats achter haar werktafel en staaarde naar buiten.

‘Systeemfout, sodemieter op, zeg,’ zei ze hardop.

Er was geen twijfel mogelijk. Bij het opslaan van een bestand maakte het systeem per definitie een reservekopie en die was ook weg. Zoiets gebeurde niet per ongeluk; dat was een bewuste handeling van iemand die toegang had tot de databank. Een van de teamleden speelde een vals spel. Iemand saboteerde haar initiatieven. Waarom? Zag een ander het als een briljant idee dat je simpel kon stelen om er zelf goede sier mee te maken? Was het wel veilig om het met Denise te bespreken?

Je zit in de val, dacht ze. Je hebt binnen een bestaand onderzoek iets opgezet zonder dat eerst aan de teamleden voor te leggen. Dat alleen al zal tot een berisping leiden - een goede reden om je kiezen op elkaar te houden. Aan de andere kant: net zoals jij op eigen initiatief extra onderzoek doet is er blijkbaar óók iemand die op eigen initiatief de gegevens daarover ongedaan maakt. Waarom? Zit die persoon nu rustig af te wachten wat je volgende stap zal zijn? Wie het ook is: hij of zij toont een weinig wetenschappelijke houding. Wie in de verslaggeving van een lopend onderzoek wildvreemde data aantreft dient alarm te slaan. Onmiddellijk. De aard van die gegevens is immers niet

te overzien! De concurrentie is tot alles in staat. Uitgekiende sabotageacties vormen een risico waarmee je rekening dient te houden. Een cybervirus flitst binnen drie seconden van het ene continent naar het andere, een internetworm kruipt van de ene host naar de volgende. Een Trojaans paard wordt al actief op het moment dat je het bestand *aanraakt*. Zelfs als je het ongelezen weg wilt gooien ben je de klos...

Trut, je hebt jezelf in een fraai dilemma gemanoeuvreerd, dacht ze. Je bent verplicht te melden dat er binnen het onderzoeksteam iemand waarschijnlijk ongeoorloofde handelingen verricht, terwijl je zelf geen haar beter bent. Je had dit van tevoren kunnen inschatten. Jammer. Je bent met de beste bedoelingen iets begonnen waarmee je had kunnen scoren - als het zou zijn gelukt. Nu iemand het voortijdig heeft ontdekt en het verslag heeft weggegooid, kun je op datzelfde goedbedoelde initiatief een heleboel kritiek verwachten.

Je grootste probleem is dat je niets kunt laten zien. Wat in deze computer is gewist, is weg. Ze haalde het 4giga kaartje uit haar tas, stopte het in de computer en haalde het er weer uit. Was het wel verstandig dat verslag opnieuw te plaatsen?

Bella tikte de index weer aan en zag tot haar verbazing een boodschap verschijnen, midden op het scherm.

'Bella van Dam. Belangrijk bericht. Klik hier.'

Het was geen e-mail. Het bericht werd omlijst door hetzelfde frame dat verscheen als er een update van een programma geïnstalleerd moest worden. Kon ze dit aanklikken? Was het veilig? Ze zag geen button met 'annuleren' of 'later'.

Ze haalde de schouders op en schoof het pijltje van de muis naar 'klik hier'.

De mededeling was kort en krachtig.

In je eigen belang, Bella van Dam: stop met je privé-onderzoeken naar ivraleen en CoolSpread.

Het negeren van deze waarschuwing zal schadelijk voor je gezondheid zijn.

Een vriend.'

Het bericht vervaagde en verdween. Bella bewoog de muis heen en weer en tikte er op, onnodig hard. Het hielp niet. De mededeling was weg. Ze keek om zich heen. Niemand leek op haar te letten. Zelfs Steven was geconcentreerd bezig. Hij draaide aan het oculair van zijn microscoop en mompelde in zichzelf. 'Ook hier kan ik niets van laten zien,' fluisterde ze. 'Verdomme. Ik word bedreigd en ik kan het niet bewijzen.'

Arie Bommeljé legde de telefoon neer, haalde twee gestrekte vingers door zijn dunne haar en schoof met de rechterwijsvinger zijn bril hoger op de neus; het gewoontegebaar dat hij maakte als hij nadacht. Dus Bella van Dam wilde met hem lunchen. Niet in de personeelskantine, maar buiten. Wat zou er zijn?

Ze werkte nu ruim driekwart jaar voor Filoux. Hij had in de loop der jaren tientallen sollicitatiegesprekken gevoerd met de meest uiteenlopende kandidaten, maar de eerste ontmoeting met Bella van Dam stond in zijn geheugen gegrift. Hij had zich verbaasd over de manier waarop zij zich presenteerde. Door de gitzwarte haren en donkere ogen had ze een zigeunerachtige uitstraling. Niets mis met een exotisch imago, vond hij. Maar Bella had er blijkbaar behoefte aan dat beeld te versterken met een veelkleurige lange rok, een ongegeneerd diep uitgesneden witte blouse en een bonte hoofddoek. Ze was totaal niet nerveus, sprak op zakelijke toon, stelde de juiste vragen en bleek goed en modern opgeleid: na een studie levensmiddelentechnologie in Wageningen had ze aansluitend in Londen een master's degree in Food and Dairy Chemistry behaald. In de praktijk van

alledag bleek ze slim, communicatief en initiatiefrijk; ruim een week voor haar proeftermijn verstreek had hij haar een jaarcontract aangeboden. Tijdens de feestelijke personeelsavond, na afloop van een teambuildingdag, had hij een toenaderingspoging gewaagd. Zo subtiel als hij kon informeerde hij of ze een relatie had en of ze, ondanks haar opleiding in de voedseltechnologie, toch wel eens uit eten ging. Ze had het meteen doorgehad en hem behendig met een kluitje in het riet gestuurd. Dat gebeurde heel vriendelijk en tactvol, maar Arie Bommeljé voelde zich gekwetst. Het was een nieuwe ervaring voor hem; hij was nooit eerder afgewezen. Hij vermoedde dat Bella lesbisch was en dat ze er bewust voor koos dat niet op haar werk te etaleren.

Er was nu iets mis, dat voelde hij instinctief. Natuurlijk kwam het regelmatig voor dat een personeelslid hem onder vier ogen wilde spreken, ongeacht de afdeling of het niveau. Het streelde zijn ijdelheid dat iedereen hem in dat opzicht vertrouwde en de weg naar zijn kantoor wist te vinden. Meestal was er sprake van een aanstaand vertrek en wilde men zeker weten dat hij zich tijdens de sollicitatieprocedure positief over de kandidaat zou uitlaten.

Het was de toon waarop haar stem door de telefoon had geklonken. Die was hoger dan normaal en helemaal niet zakelijk; er klonk eerder paniek in door.

Hij liep naar de kast en trok Bella's dossier tevoorschijn.

Paniek? Bij Bella van Dam? Hij glimlachte. Dat zou wel niet. Volgens hem kwalificeerde Bella van Dam zich probleemloos voor de titel ijsprinses van het jaar.

'Kun je tussen de middag misschien tijd voor mij maken, Arie? Ik moet iets met je bespreken en het is dringend.'

Geen meneer Bommeljé deze keer. Het klonk haast kameradschappelijk. Als dat opzet was, dan was het geslaagd. Zijn nieuwsgierigheid was gewekt.

'Dat is goed, Bella. Is er iets aan de hand?'

‘Ja, maar ik kan je er door de telefoon niets over zeggen. Het gaat over mijn onderzoek. Project CoolSpread.’

‘Akkoord.’

‘Niet binnenshuis, alsjeblieft.’

‘Ik kan om kwart voor één in The Mayflower zijn. Lukt je dat?’

‘Dankjewel.’

Hij was meteen geïrriteerd. Bella van Dam had het altijd over háár onderzoek, maar er was onder leiding van Denise Nederweert een team van wel zes mensen mee bezig. Bella bewoog zich op het randje van arrogantie. Was het dan zo bijzonder wat ze had bedacht? Een margarine die ook in tropische landen hard en smeerbaar bleef? Een variant op een bestaand product, meer was het niet. Vergelijk het eens met een alledaagse uitvinding, dacht hij. Zoiets als de automobiel, bijvoorbeeld, of volkorenbrood! Wie weet nog precies door wie het is uitgevonden? Wie kan het originele concept claimen? De huidige auto's zijn nauwelijks te vergelijken met het oermodel en voor volkorenbrood zijn er inmiddels honderd varianten bedacht. Een goed product heeft vooral tijd nodig, plus de inbreng van heel wat meer mensen dan alleen die eerste bedenker.

Wat zou er zijn? Het onderzoek naar de werking van ivraleen als werkzame stof voor CoolSpread bevond zich in de eindfase. Het zag er naar uit dat Bella en haar team de deadline van 15 mei met gemak gingen halen. Wat was er dan mis?

Iedereen in het bedrijf wist dat het linolzuurtijdperk voorbij was. Definitief, want de markt reageerde niet meer en de omzet van het voornaamste Filoux-product stagneerde. De consument geloofde nu wel dat de toevoeging van linolzuur tot een verlaagd cholesterolgehalte leidde. Bovendien drongen er tot in de directiekamers van Filoux steeds vaker negatieve signalen door.

De vaststelling dat de beroemde toevoeging het risico op hart- en vaatziekten eerder verhoogde dan wegnam was door het management aanvankelijk afgedaan als broddelwerk van door de concurrentie ingehuurde pseudowetenschappers. Dat veranderde op slag toen in de tweede week van januari het negatieve sentiment zichtbaar werd in een gestaag dalend marktaandeel. De signalen die eerst zo gemakkelijk werden weggewuifd bleken plots gebaseerd op realistische gegevens. De groei is eruit, had de vertegenwoordiger van de centrale directie beweerd tijdens de stafvergadering van die maand. Er is een nieuwe impuls nodig, benadrukte hij. Het was voor Filoux van levensbelang om met iets nieuws te komen. Letterlijk.

‘Ik heb een suggestie, denk ik,’ had Bella van Dam gezegd.

Tot Aries verbazing had de top van Filoux geestdriftig op haar uitgewerkte voorstel gereageerd en Bella verzekerd dat ze er perspectief in zagen. Binnen de helft van de normale tijd was het werkplan doorgerkend, waren de kansen op de markt geïnventariseerd en kwam de toezegging dat er vier miljoen euro zou worden uitgetrokken om Bella’s suggesties op hun bruikbaarheid te onderzoeken en de research op poten te zetten.

Goed, het was inderdaad haar idee geweest. Ze had geluk; blijkbaar sloten haar denkwerk en de plannen van hogerhand op de een of andere manier naadloos op elkaar aan. Hij had nog nooit zo snel een fiat langs zien komen. Het Project CoolSpread was in gang gezet en liep als een trein. Bella van Dam en Denise Nederweert hadden een hecht team om zich heen verzameld en gaven daar eendrachtig leiding aan.

Wat zou er zijn? Precies een week geleden was de directie in spoedoverleg bijeen geweest. Wim de Visser van PR had erbij gezeten en zich laten ontvallen dat er een overnamegerucht circuleerde. Veertien dagen daarvoor had Wim twee Amerikanen van Fastfood US op bezoek gehad. De PR-man was een oude rot; hij had de signalen herkend en zijn conclusie getrokken.

Fastfood US was op de hoogte van de dalende lijnen bij Filoux en onderzocht of het bedrijf een interessante partij voor overname was. Arie Bommeljé had zijn oren nauwelijks kunnen geloven. Zou Bella van Dam door de Amerikanen benaderd zijn? Was dat de reden van hun lunchafpraak? Had Fastfood US lucht gekregen van Project Luvarine? Was het hun bedoeling Van Dam weg te kopen? Ze had het meest recente deel van haar opleiding in Londen gedaan. Zou ze daar al Amerikaanse connecties hebben opgebouwd? De professoren en studenten van de opleiding Food and Dairy Chemistry kwamen immers overal vandaan!

Zou een overname gevolgen hebben voor zijn eigen positie?

Hij bladerde naar het laatste vel in Bella van Dams dossier en viste het memo van de directiesecretaris eruit.

Vertrouwelijk.

Alleen indien een concurrent Van Dam een transfer aanbiedt.

Tegenbod Filoux BV: een driejarig contract met een salarisverhoging van 30%, gekoppeld aan een jaarlijkse loyaliteitsbonus van netto vijftigduizend euro.

‘Nou, nou,’ fluisterde Arie Bommeljé. ‘Dit is van nauwelijks een maand terug. Zou het nog iets waard zijn? Is CoolSpread het redmiddel om de paniek te bezweren en de toekomst van Filoux veilig te stellen? Of vreten die Amerikanen ons met huid en haar op en werkt Bella van Dam straks in Boston of New York?’

Wilt u meer lezen? Kijk dan op www.miralovesbooks.com voor
meer informatie.

Recensie-exemplaren zijn aan te vragen via
info@miralovesbooks.com